

"Het kost ook mij blood, sweat and tears"

Ik heb toen geleerd dat de jacht op de vrouw aller vrouwen niet aan mij besteed was, maar ook die dingen hebben allemaal zo hun amusements waar de, dus viel er aan de andere kant op zijn tijd ook weer heel veel te lachen, vooral als we in de bosjes van Groenendaal te Heemstede lagen met ontbloot onderlijf en als intro haar bustehouder dank zij mijn vak werk met een enorme knal door de lucht vloog. Alsof je een fles champagne ontkurkte! En de rondjes rond de griffermeerde kerk die zij na afloop van een eroties intermezzo ter boetedoening in hoog tempo moest lopen van dominee Dingemans in d'r mini-jupe op hoge hakken trokken indertijd in Meppel heel wat publiek met rolfilm Kodakboxjes tijdens de verplichte toogdagen! Vertel mij wat! Ik stond er bij en ik keek er naar! Maar dat was voor het goede doel, dus telt eigenlijk niet echt mee! En wat Els betreft; ik had haar wat vaker spread eagled naakt moeten vast binden op bed en met de riem of ze zweep op d'r aantrek-kelijke, geprononceerde popo en heur schoften moeten geven, maar ik had toen nog niet zo'n psychologies inzicht van wat de moderne vrouw anno nu nodig heeft op d'r tijd. Al snel had ik trouwens niet meer dan één vinger en een duim nodig om een willekeurige beha met onbekende sluiting als een soort Houdini binnen een halve seconde los te gespen. Een verworvenheid die maar weinig en is gegeven in artiestenland. Het is altijd makkelijk in de tram als je aan de lus hangt op weg naar de halte Wethouder Franckenweg bij de kerk en door de bocht gaat van lijn negen bij het Tropenmuseum, waar ik als achtjarige al regelmatig kwam en mij voor nam ooit ons verloren gegane Indië te bezoeken. Zoals al lang wijd en zijd bekend kan ik schilderen en schrijven als de ziekte, maar leuk is anders, ondanks dat zeer ruime atelier –de tonnen aan reserves, want als iemand goed geboerd heeft– die eigen studeerkamer op het noorden, een pruimen boom onder handbereik. Als artiest gedij ik 't best bij temperaturen van min twintig bij wind kracht twaalf op de pier van Scheveningen. Het scheppen an sich is het meest ellendige wat er is op aarde ondanks mijn gerieflijke omstandigheden en die klassieke muziek, bij voorkeur Barok of Hildegard von Bingen, op de achtergrond. Of je nu kunstschilder of klassiek gitarist bent; het is om het even! Het kost ook mij blood, sweat and tears, zeg! Schei uit alsteblijf! Het is een moeizame, somb're bezig heid. Scheppen riep hij gaat van Au! Ik ben niet gelijk de golven van de zee, door klotsen tot aan den einder en weer terug, bejjebe lazerd!